

Јасмина ЈОВИЋ

Одсек – висока школа за васпитаче Бујановац
Академија струковних студија Јужна Србија,
Лесковац

УДК 37.036:792-053.4

81'276.3-053.4

- стручни рад-

DOI: 10.5937/gufv2202067J

ДРАМСКЕ ИГРЕ У ФУНКЦИЈИ РАЗВОЈА ГОВОРА ДЕЦЕ ПРЕДШКОЛСКОГ УЗРАСТА

Сажетак: *Драмске игре, као организоване креативне игре, пружају деци могућност усавршавања говора, развоја комуникацијских вештина и изражајних могућности, али и испољавања креативности и маште, развоја емпатије, осећаја за заједништво. Циљ рада је анализа значаја драмских игара и начина на који могу утицати пре свега на развој и усавршавање говора предшколског детета. Разматрају се неке од драмских игара и њихова улога у развоју говора деце са лексичког и синтаксичког аспекта. Истиче се значај драмских игара у циљу стварања могућности богаћења лексичког фонда, употребе речи у њиховом основном и у пренесеном значењу. Спонтаност којом настају децје игре омогућава слободу у изражавању и неоптерећеност погрешкама, те и значајно развијање структуре реченице, као и правилност у њеном формирању. У закључку се даје осврт на значај драмских игара за развој изражајних могућности детета, његово слободно исказивање властитих идеја, као и значај за сазревање уопште.*

Кључне речи: *драмске игре, развој говора, предшколски узраст, лексикологија, синтакса.*

Увод

По мишљењу Л. Виготског, игра ангажује дете више него реални живот јер се дете у игри понаша савршеније него обично (Vigotski, 1971). Дете започиње са игром од најранијих дана свога живота, већ након трећег месеца. Са сазревањем детета мења се и његов однос према игри и врста игре. Од прве несвесне и моторичке игре, дете у каснијим месецима прелази на игру опонашања, а на узрасту од годину дана до две године окреће се функционалним играма и експериментисању. Прве социјалне игре деца започињу од друге године и такве игре су заправо резултат интеракције са одраслима, али тек на трећој и на четвртој години игре претварања постају сложеније. На каснијем узрасту детета сложеност игара претварања је већа,

* jasminal983@live.com

импровизују се догађаји и разговори. Између пете и шесте године деца почињу и са планирањем игара, потпуно улазе у улогу, а игре добијају карактер стваралачких игара. Деца, заправо, врло рано улазе у улоге. Најпре су то улоге одраслих, а потом су то ликови из цртаних филмова или књижевних дела или сасвим нови ликови, те захваљујући природној потреби деце да се претварају да су неко други, драмски израз деци постаје близак од најранијег узраста, а самим тим и пружа могућност развијања маште, креативности, комуникативних вештина. Деца у драмској игри стварају нешто ново, покрећу унутрашњи потенцијал, добијају слободу исказивања властитих идеја.

У домаћој и у иностраној литератури постоји више различитих дефиниција драмских игара. Емил Каменов их одређује као посебну врсту игара маште или игара улога, „које заправо представљају импровизације на текстове књига” (Каменов, 2009: 98) и сматра их сложенијим играма у односу на игре које узимају теме из обичног живота. Јовановић драмске игре одређује као „увод у драму и откривање основних знакова драмског изражавања и сценске игре у позоришту” (Јовановић, 2008: 100). Драмске игре се одређују и као једна врста игара по улогама, односно, као слободне игре које деца сама изводе. У играма по улогама деца „превазилазе стварност, те се још називају и игре као бајаги или игре илузије” (Матић, 1986: 229).

Перић Краљик истиче да „драмска игра за дјецу предшколске доби јесте прије свега игра, али стваралачка игра кроз ритмичка разигравања планираних драмских саставница” (Перић Краљик, 2009: 13). Ладика и сар. као и Лугомер одређују драмске игре као организоване игре у којима се играчи преносе у неке одређене ситуације, одређена лица, појаве или ствари помоћу ријечи, покрета или звукова (Ladika i sar., 1983 и Lugomer, 2001). Ељкоњин, на основу спроведених експеримената, запажа да је игра могућа једино ако постоји улога и да деца, пред крај предшколског узраста, сама почињу да схватају игру као представљање човека, те да без тога нема ни игре (Eljkonjin, 1984: 198–199).

Током драмске игре деца улазе у замишљене светове, у замишљене ситуације, те је фикција основа на којој се граде драмске игре, што их приближава „као бајаги играма” или играма маште. Драмско изражавање се уједињује са спонтаном дечјом игром током које дете постаје неко други, стварајући себи познат и сигуран простор. Дете је у игри потпуно психички и емоционално заокупљено, односно потпуно уживљено у улогу, те „управо та способност судјеловања цијелом особношћу у драмској игри чини основу драмске изражајности или експресивности” (Крушић, 1992: 1), што, са друге стране, васпитачу омогућава да што квалитетније реализује прописане васпитно-образовне циљеве.

О значају драмских игара

Кроз драмске игре деца развијају оригиналност и посебност, стварају нешто ново и тиме драмска игра постаје њихов изум, што код деце изазива задовољство и срећу. Такође, играјући се, деца у исто време, на њима

најприхватљивији начин, усвајају нове садржаје. Деци су драмске игре јако блиске, јер врло рано почну да улазе у улоге одраслих, „глумећи” родитеље, лекаре, васпитаче, учитеље, те драмски израз деци постаје готово природан с обзиром на то да га користе у великом броју својих игара. Преузимајући улоге одраслих, деца улазе и у поједине проблеме, а кроз игру их истражују, савладавају, долазе до њиховог решења, проживљавају ситуације, што утиче и на развој емпатије код деце, али и на здравији развој целокупне личности детета, на шта скреће пажњу и Столић (Столић, 2019: 344). Било да током драмских игара деца улазе у замишљен свет и улоге одраслих, или се групишу око истих ствари у игри, значајно је да учествују сва деца, да сви заједно граде причу. Деца у драмским играма опонашају не само одрасле већ улазе и у ситуације којих се боје, опонашају и ликове којих се плаше, чиме се суочавају са страховима на игровни начин, те их проживљавају и превазилазе. Приликом извођења драмских игара деца нису оптерећена строго одређеним правилима, наученим текстом и могућим погрешкама приликом његовог интерпретирања, те спонтано и без пресије вежбају и говорне активности, усавршавају речник, прецизније изражавају мисли и осећања. Могућност слободног изражавања омогућава ослобађање стваралачког потенцијала. Игра ствара атмосферу сигурности, те дете може доћи до нових сазнања сопственим проживљавањем и сопственом спознајом. С обзиром на то да се деца током драмских игара са лакоћом преносе у одређене ситуације, у ликове, поступке, квалитетније и креативније се остварују како образовни тако и функционални и васпитни задаци. Како би се суштински остварили предвиђени задаци, неопходно је деци указати али и уверити их да свако може да погреша, да их током игре нико не проверава и да је свако извођење игре од стране сваког детета подједнако добро, јер свако својим учешћем чини игру оригиналном и непоновљивом, те да су сви равноправни и подједнако важни. Објашњење да су сви равноправни значајно је и из разлога да неко од учесника игре не би посумњао у своје могућности или одустао од игре. Међутим, драмске игре, као и све друге игре, захтевају и одређена правила, али се приликом реализације игре не указује на погрешке. Деца ће и сама, „у ходу”, смишљати правила, односно организовати, мењати, преусмеравати игру, што им омогућава слободу у исказивању идеја и креативности.

С обзиром на то да се драмске игре остварују путем речи, покрета и звука, остварује се плодотворна корелација између говора, телесног развоја и музичке креативности – дете, вежбајући говор, ради на телесном развоју и испољава музичку креативност. Спонтаним савладавањем ритма и темпа уз познате текстове, деца ће спонтано стварати и у исто време продубљивати доживљаје. Говор, плес, покрет, музика, певање обавезно прати смех, те се спонтано стварају шаљиве ситуације, а смех и забава додатно мотивишу децу на игру.

У методичкој литератури се препоручује да са применом драмских игара у раду са децом треба почети што раније, с обзиром на то да драмске игре активирају мисаону активност, развијају машту и способност замиш-

љања, помажу деци у побољшавању говорних активности. Деца развијају осећај за сарадњу, за хуманост и социјализацију. С обзиром на то да дете од најранијих дана показује своје емоције кроз однос према играчкама, у каснијем периоду са развојем моралних осећаја кроз причу са играчкама евоцира и прошле догађаје, а критичким освртом на поступке појединаца, дете увежбава своје понашање и развија социјално-емотивни однос са околином². Слејд (Slade, 1976) истиче да дете „презентацијом хипотетичких ситуација упризорује и драматизира своје наде и страхове, припремајући се за будуће догађаје” (Slade, 1976; према: Крушић, 1992).

Театролог Мисаиловић наводи да дете у драмским играма опонаша некога или нешто, те је покретач изван детета (Мисаиловић, 1991). Васпитач може користити као покретач књижевни текст. Спонтано, дете ће се преносити у имагинарни свет приче, а кроз игру ће поправљати или мењати лоше поступке појединих јунака или надограђивати добре. Кроз идентификацију са јунацима књижевних дела, деца богате свој емоционални свет, проширују сазнања о свету, али и о себи. Понесени атмосфером, поједина деца ће игру понављати и код куће, чиме ће се наставити увежбавање говора, вокабулара и уопште комуникативних способности. Деца ће у самоиницијативном трагању за бољим изразом, за бољом интерпретацијом, у одређеном моменту постати и ствараоци нових ликова, нових радњи, поступака, те подстакнути познатим књижевним делом створиће ново, сопствено. Сидљива или мање комуникативна деца кроз драмске игре могу доживети емоционална и психолошка ослобађања, што може позитивно утицати и на комуникативне способности детета.

Драмске игре у функцији развоја говора деце предшколског узраста

У драмским играма стварају се замишљене ситуације, имагинарни свет у који дете улази ослобођено разних притисака, те слободно и спонтано остварује комуникацију која се може испитивати са лексичког и синтаксичког аспекта.

У циљу богаћења лексичког фонда и синтаксичког вежбања деца могу играти тзв. режисерске игре, игре улога са сажеом, игре позоришта, које мотивишу децу на испољавање стваралачког потенцијала, маште, креативности. Приликом коришћења садржина познатих бајки, у игри *Научимо ликове како да буду бољи* деца могу бирати негативне ликове, а онда говорити како је одабрани лик могао поступити тако да његове особине буду позитивне и узор другима. Игра ће спонтано прерасти у импровизацију појединих сцена које ће деца током игре мењати и обогаћивати.

² О развоју критичког мишљења, социјализације деце и унапређењу интелектуалних и психолошких могућности током драмских игара говори и Б. Поповић (2016: 206–211), који примену драмских игара разматра и са аспекта очувања националних вредности преко приближавања фолклора деци предшколског узраста.

У драмским играма деца користе играчке којима се свакодневно играју, али ће у зависности од теме игре, исте играчке добијати пренесена значења и уз помоћ имагинације добити функцију жељеног предмета, те ће уместо дурбина употребити све оне играчке које личе на дурбин, али ће и исти направити рукама. Дете је свесно да облик направљен рукама није заиста дурбин, да подморница направљена од веће кутије није подморница, да окружење у коме се налазе није морско дно или свемир, али како истиче Компер, сваки предмет „алхемија фантазије” истог часа „преображава, претвара у нешто друго” (Komper, 1912: 190-191, према: Eljkonjin, 1984: 20), те дете свесно улази у имагинарни свет игре. Ељкоњин објашњава да се широка игра фантазије у играма деце објашњава „дубоко усађеном потребом за игром, жељом да се буде неко, да се игра каква улога” (Eljkonjin, 1984: 21). Свака активност током игре као и свака етапа игре, пропраћена је говором. Деца објашњавају шта раде током игре, описују „оно што виде” или шта се тренутно дешава „у окружењу у коме су”, шта следи у игри, а до изражаја долази и повезивање претходно наученог, што све води спонтаном богаћењу изражајних могућности детета. Током игара деца уочавају узрочно-последичне везе, објашњавају радње или најављују своје поступке, те врше и именовање чиме спонтано овладавају употребом речи у основном и у пренесеном значењу. Током режисерских игара деца могу показати интересовања која се могу развијати даље, те је улога васпитача да прати интересовања деце, њихово испољавање, али и да ненаметљиво прати игру како би се код деце одржала мотивација.

У играма улога са сижеом деца се преносе у неку замишљену ситуацију, а играчке замењују реалне предмете. Играјући своју улогу, дете у својој машти мења свет око себе и он добија онај вид и смисао који у датом моменту захтева улога. Предшколска деца ће притом већу пажњу посветити комуникацији међу ликовима, те ће се у игри појавити неколико истих улога, на пример неколико пилота, астронаута, или неколико лекара, а пажња ће бити посвећена међусобној сарадњи актера. Иако су деца свесна да је све „као бајаги”, улагаће велике напоре да све верно представе, да одговоре захтевима и правилима улоге коју представљају, иако се то од њих не тражи нити је претходило увежбавање, те током игре дете „прераста себе за главу”, делује преко својих актуелних могућности улазећи у „зону напредног развоја” (Kamenov, 2009: 96).

Игре позоришта према књижевном тексту увек су интересантне деци. Текст басне може бити погодан оквир који деца могу развијати и мењати. С обзиром на то да деца познају карактеристике ликова, на основу њих ће развијати радњу и поступке. Јавиће се различити облици језичких креација, јер деца кроз игру, спонтано, „нарушавају утврђени поредак ствари” (Stakić, 2016: 132) и стварају језик који „подвргнут законима игре, раскриљује своје нове могућности изражавања” (Kamenov, 2010: 9). Неоптерећена правилима и очекивањима, деца ће испољити и друге облике уметничког изражавања: плес, игру, певање.

У драмским играма које се темеље на импровизацији није потребно вршити претходну припрему деце. Деца могу говорити о времену проведеном у вртићу, али сакривени иза лика одређене животиње. На пример, деца се могу играти на тему *У вртићу за шумске животиње*. Свако дете би најпре извукло маску са ликом неке од животиња, а својим „уласком у вртић” опонашало би кретање животиње. Игром импровизације деца се могу навести да говоре о томе шта воле, а шта не воле у вртићу, шта би желела да раде, шта их радује и сл. Стидљивој деци ће маске помоћи да се изразе и да искажу своја осећања или да проговоре о својим страховима, ако постоје.

Након обрађених басни или прича о животињама, деца могу извести „интервју са животињама”. Током пројекта у коме сазнају о домаћим или о дивљим животињама, након разумевања текстова, доживљаја ликова животиња, као и проширивања знања о животињама, деца могу правити интервјуе на тему *Живот животиња из/на ...* Половина броја деце у групи може узети улогу неке од животиња, док друга половина може бити у улози водитеља. Разговори ће бити спонтани, деца ће своја знања о месту и о начину живота одабраних животиња употпуњавати особинама које животиње показују у књижевним делима. Говориће о навикама животиња, али и о ономе шта воле, „чиме се баве” и сл., што ће зависити и од имагинације детета, јер ће дете уз помоћ маште створити читав имагинарни свет животиње.

У пројектима на тему предстојећег годишњег доба, на пример пролећа, деца ће бирати и стварати своје улоге, које ће употпуњивати маскама или костимима. Уколико је тема пројекта *Пролеће*, соба ће оживети у духу пролећа, док ће деца, спонтано, на основу стеченог знања, улазити у улоге појединих биљака, говорити о њиховој садњи и намени док ће један број деце, кроз улогу појединих животиња, представљати њихове особине и начин живота, као и активности везане за годишње доба о коме је реч. Овакав тип лексичко-синтаксичке говорне игре припрема се спонтано, кроз свакодневне активности на тему пројекта, а кроз: обрађене књижевне текстове, музичке текстове, игре у којима се подражава кретање појединих животиња, чему су претходили разговор о тим животињама, и кроз све разговоре који претходе или прате поједине активности, а који се односе на промене у природи које се дешавају доласком пролећа, као и на активности људи. У оквиру наведеног пројекта деца ће улазити и у улоге ратара, те ће на импровизованим парцелама засађивати повртарске културе и импровизовати један радни дан пољопривредника. Деца ће уз помоћ васпитача, кроз текстове и разговоре откривати нове значењске потенцијале речи, постепено овладати новим појмовима доводећи их у везу са сопственим искуствима.

У оквиру истог пројекта, као и у оквиру других којима одговара тема игре, деца могу улазити у улоге појединог воћа и поврћа. На тему *Реци ко сам ја* свако дете ће одабрати једно воће или поврће, присетиће се када и како се оно узгаја, како расте, како се користи и сл. на основу сопственог искуства, али и разговора који су вођени током пројекта. Када дете одлучи које ће воће или поврће представљати, код куће може изрезати сличицу

која га представља и залепити на картон који ће представљати маску. Свако дете ће добити прилику да представи своје воће или поврће. Дете које је „у улози” одабраног воћа или поврћа изговараће реченице једну за другом са краћим паузама између, остављајући времена за појединачне одговоре деце, а у свакој реченици откриваће нешто ново што осталу децу може навести на одговор. Све време док траје описивање и одгонетање, лице маске је окренуто ка детету, а након што прво дете открије о ком воћу или поврћу је реч, лице маске ће бити окренуто ка деци. Док један говори, остала деца током пажљивог слушања вежбају пажњу, концентрацију, памћење, замишљање и доживљавање. Такође, током игре се стимулише говорна слобода, деца вежбају прецизност, јасноћу и логичност говора, богате речник, вежбају језичке комбинације.

Деца могу играти сличну игру на тај начин што ће затворених очију из кутије извлачити једно воће или поврће, а онда покушати да га заједно што верније опишу. Наиме, једно дете би извукло воће или поврће, опипало и казало реченицу којом би га описало и навело друге да одгонетну шта је у питању. Ако нико не погоди, воће/поврће се предаје следећем детету које даје опис у једној реченици. Наставило би се описивање док група не дође до тачног одговора. Пре почетка игре, васпитач ће дати упутство деци, али и нагласити им да не постоје нетачни описи јер свако може дати другачији опис тактилног доживљаја. Ако се васпитна група подели у две или у три групе, стидљивија и мање говорљива деца имаће већу прилику него иначе да се изразе, јер је пред мањом групом веће ослобођење од страха због наступа. Деца ће на овај начин развијати сараднички осећај, способност слушања, богатиће лексички фонд (јер ће поједина деца усвојити и нове речи од речи-тије деце), али и вежбати синтаксу јер реченице којима описују непознати појам морају бити концизне и садржати неопходне описе и податке. Деца у исто време вежбају способност замишљања, доживљавања, као и асоцијативност, развој маште и уопште спознајни потенцијал.

У циљу самосталног откривања изражајних могућности језика, ослобађања за комуникацију и језичке комбинације, деца могу улазити у улоге туристичких водича на тему *Место где ја живим*. Свако дете може представити место где живи, истаћи занимљивости или места која се по мишљењу детета из неког разлога могу издвојити и могу бити занимљива његовим вршњацима, али и шта је то што недостаје том граду/селу. Деца ће током приче уграђивати и сопствена искуства, а слушаоци развијати способност слушања, доживљаја, па и критичког мишљења. Дете ће притом вежбати слободну употребу језика и језичке комбинације.

Драмске игре подстичу дете на учење јер му омогућавају да постане активан учесник. Такође, у драмској игри, ослобођено опасности могућих погрешака, дете у највећој мери користи свој стваралачки потенцијал, док васпитачи на креативан начин реализују програм рада.

Закључак

Дететова потреба да се изрази најбоље долази до изражаја кроз игру, у њему познатој средини у којој истражује, креира, проширује своја сазнања, а „права продуктивност игре јесте стварање, маштовно-стваралаштво, имажинација” (Момчиловић и Момчиловић, 2012: 302), док у исто време употребљава говор и развија своје говорне вештине. Уједињено са спонтаном децом игром, драмско изражавање позитивно утиче на сазревање детета, на његово слободно исказивање властитих идеја и изражајних могућности. Приликом извођења драмских игара деца примењују већ стечено искуство које им помаже у учењу новог. Извођење драмске игре подразумева фикцију и фантазију, што заправо децу учи томе да буду свеснија реалности, јер како Чуковски истиче, деца су увек господари својих илузија и савршено познају границе којих се треба држати, те су заправо велики реалисти у својим фантазијама (Čukovski, 1986: 242–243).

Током драмских игара долази до богаћења лексичког фонда, дете вежба овладавање граматичким правилима, у неким ситуацијама током игре и експериментише могућностима језика, те креира стваралачке облике. Сем богаћења лексичког фонда, дете се учи ваљаној употреби нових речи и, што је важније, комбиновању у смисаоне реченице. С обзиром на то да драмске игре прожима фикција, дете развија свест о постојању правог и пренесеног значења, те употребом речи у основном и у фигуративном значењу током игре постепено се вежба на квалитету реченице и њеној комплексности. С обзиром на то да дете вежба комуникацијске вештине са својим вршњацима у познатој и стимулативној средини, ослобођено пресије могућих погрешки, дете стиче слободу у изражавању, што подстиче даљи развој дететових комуникативних способности, као и правилну употребу језика у комуникацији.

Литература

1. Vigotski, L. (1971). Igra i njena uloga u psihičkom razvitku deteta. *Predškolsko dete*. br. 1. 48–61.
2. Eljkonjin, D. B. (1984). *Psihologija dečje igre*. Beograd: Zavod za udžbenike i nastavna sredstva.
3. Јовановић, С. (2008). *Говор и комуникација*. Шабац: Висока школа струковних студија за васпитаче.
4. Kamenov, E. (2009). *Dečja igra: vaspitanje i obrazovanje kroz igru*. Beograd: Zavod za udžbenike.
5. Kamenov, E. (2010). *Mudrost i čula IV deo – Dečje govorno stvaralaštvo*. Novi Sad: Dragon.
6. Krušić, V. (1992). Prema pojmu dečje nadarenosti. *Umijetnost i dijete*, 5/1992. Preuzeto: 09. 04. 2022. Sa: <http://www.hcdo.hr/knjiznica/strucni-clanci/prema-pojmu-dramske-nadarenosti/4/>
7. Ladika, Z., Čečun, S., Dević, Đ. (1983). *Dječje igre*. Zagreb: Savez društva Naša djeca SR Hrvatske.

8. Lugomer, V. (2001). *Dramski odgoj u nastavi*. Preuzeto: 09. 4. 2022. Sa: http://www.hcdo.hr/?page_id=180
9. Matić, R. (1986). *Metodika razvoja dece do polaska u školu*. Beograd: Nova prosveta.
10. Мисаиловић, М. (1991). *Дете и позоришна уметност*. Београд: Завод за уџбенике.
11. Момчиловић, З., Момчиловић, В. (2012). Игре. *Годишњак учитељског факултета у Врању*, 3, 291–305.
12. Perić Kraljik, M. (2009). *Dramske gre za djecu predškolske dobi*. Osijek: Sveučilište „Jusipa Jurja Strossmajera“, Učiteljski fakultet.
13. Поповић, Б. (2016). Драмске игре за децу у функцији очувања националних вредности. У: *Наше стварање: зборник радова са једананестог симпозијума са међународним учешћем „Васпитач у 21. веку“* (стр. 206–214). Алексинац: Висока школа за васпитаче струковних студија.
14. Stakić, M. (2016). Igre mašte u funkciji razvoja govora dece predškolskog uzrasta. У: *Savremeno predškolsko vaspitanje i obrazovanje: izazovi i dileme* (стр. 129–140). Nacionalni naučni skup sa međunarodnim učešćem Jagodina.
15. Столић, Д. (2019). Драмски израз у говорном стваралаштву предшколаца. У: *Допринос предиколства остваривању циљева образовања и васпитања* (стр. 339–345). Алексинац: Висока школа за васпитаче струковних студија.
16. Ćukovski, K. (1986). *Od druge do pete*. Beograd: Zavod za udžbenike i nastavna sredstva.

Jasmina Jović

DRAMA GAMES IN THE FUNCTION OF THE SPEECH DEVELOPMENT OF PRESCHOOL CHILDREN

Summary: *Drama games, as organized creative games, provide children with the opportunity to improve their speech, develop communication skills and expressive abilities, but also show creativity and imagination, develop empathy, and feel for community. The aim of the paper is to analyze the importance of dramatic games and their influence, primarily, the development and improvement of the speech of a preschool child. Some of the dramatic games and their role in the development of children's speech from the lexical and syntactic aspects are discussed. The importance of dramatic games is emphasized in order to create opportunities for the enrichment of the lexical fund, the spontaneous development of children's awareness of the use of words in their basic and figurative meaning. The spontaneity with which children's games are created allows freedom of expression and unencumbered by mistakes, as well as a significant enrichment of sentence structure, as well as regularity in formation. In the conclusion, an overview is given of the importance of dramatic games for the development of a child's expressive abilities, his free expression of his own ideas, as well as the importance for maturation in general.*

Key words: *drama games, speech development, preschool age, lexicology, syntax.*

Примљено: 19. 7. 2022. године.

Одобрено за штампу: 27.11.2022. године.